

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Ik sta aan den rand van het graf, en ben bereid mijnen Schepper te ontmoeten. Ik ben mij niet bewust eenig kwaad te hebben gedaan aan mijne medemenschen op aarde, en zoo zulks toch wel het geval mocht zijn geweest, dan heb ik het niet geweten. Ik hoop in staat te zijn verantwoording af te leggen van mijne daden in het vleesch gedaan.

Joseph F. Smith, tegenwoordig president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

REDEVOERING

gehouden door Pres. Joseph F. Smith, ter gelegenheid van de opening der 87ste Jaarlijksche Conferentie, op 6 April 1917, te Salt Lake City (vervolg van blz. 229)

Andere meerdere gegevens zullen u worden verstrekt door de commissie daar speciaal voor aangesteld, meer in onderdeelen uitgelijnd; alsmede betreffende kosten die gemaakt zijn ten voordeele van de Kerk.

Omtrent het ledenaantal valt er in de Kerk de gewone vermeerdering te constateeren hoewel, in verband met den grooten oorlog, de informatie wat betreft de vermeerdering in de onderscheiden zendingsvelden, niet geheel compleet is.

Aan het einde van 1916 waren er 819 wijken en 73 georganiseerde Ringen van Zion, terwijl er 21 zendingen waren. In het zendingsveld bevonden zich 1 patriarch, 61 hoogepriesters, 209 zeventigers, 876 ouderlingen, en 188 dames-zendingen, een totaal uitmakende van 1335 zendingen in het veld.

Een zeer merkbare verbetering is er geweest in het wijkleeraarschap, beide zoowel in de kwaliteit van de leeringen als wel in de regelmaat waarbij bezoeken gebracht zijn geworden door de leeraars aan de woningen der Heiligen. Sommige van de Ringen van Zion hebben elke familie gedurende iedere maand van het jaar, bezocht gekregen, en in twee of drie ringen is elke familie gedurende tal van jaren iedere maand bezocht geworden. Dit regelmatige werk van de leeraars heeft een verbeterde opkomst tengevolge gehad bij de avondmaalvergaderingen, de priestervergaderingen, en in andere wijk- en ringaangelegenheden. Zooals gij allen weet, mijn broeders en zusters, is het voornaamste doel van dit brengen van bezoeken aan de woningen

der huisgezinnen in de Kerk, om gewaar te worden of er hier of daar nood bestaat die gelenigd moet worden, of er zieken of armen zijn, of anderen die het geloof hebben verloren, of die in een of ander opzicht hulp of bijstand van noode hebben, opdat zoodanige hulp hun gegeven moge worden.

Een belangrijke vermeerdering van werk is getoond geworden in hetgeen ons volk is de tempelen gedaan heeft. Gedurende het jaar 1916, zijn er 419.257 verordeningen in onze tempelen voltrokken geworden. Van dat aantal zijn er 66.035 gedaan in de Manti-tempel; 131.805 in de Logan-tempel; 28.035 in de St. George-tempel, en 193.414 in den tempel te Salt Lake City. In 1916 zijn er 88.000 verordeningen meer voltrokken geworden dan in het voorafgaande jaar, en is het grootste aantal wat ooit gemaakt is in de geschiedenis der Kerk.

Het „Latter-day Saints Hospital” heeft zijn volle kracht ontplooid in het aanwenden van zijn gemakken onder de patiënten. Het „Dee Hospital” eveneens heeft zijn volle vermogen bereikt.

Sedert onze laatste conferentie is de Idaho-Ring van Zion georganiseerd, welke Ring een onderdeel is van de Bannock-Ring.

Voorts volgt, medegedeeld door Pres. Joseph F. Smith, eene opsomming van de namen dergenen van hen die in de verschillende ringen enz. eene autoritaire betrekking is gegeven geworden, alsmede wordt door Pres. Smith met een enkel woord gewag gemaakt van hen die ons door den dood zijn ontrukkt geworden, en waarvoor het noodig was nieuwen aan te stellen en te verordineeren.

De President gaat voort als volgt:

Sprekende over de nationaliteiten, verstaan en begrijpen wij allen, of zouden wij zulks althans doen, dat in de Kerk van Jezus Christus van de Heilige der Laatste Dagen er geen sprake kan zijn van Griek of Jood of Heiden, of wel, in andere woorden, daar zijn geen Skandinaviërs, geen Zwitsers, noch Duitschers noch Russen, noch Britten, noch eenige andere nationaliteit. Wij zijn broeders geworden in de huishouding des geloofs, en wij dienen het volk van deze natiën die met elkander in oorlog zijn, met evangelijke vriendelijkheid en tegemoetkoming te behandelen. Het is niet meer dan natuurlijk dat een volk wat in een ander land geboren is, ofschoon zij van daar uit geëmigreerd zijn, niettemin velen hunner hunne verwanten daar hebben achtergelaten — dat zij een teedere herinnering zullen blijven koesteren jegens hun oude vaderland. Maar aangaande de Heiligen der Laatste Dagen, onverschillig van welk land zij ook gekomen mogen zijn, of ze kwamen van Engeland, van Frankrijk, van Duitschland, van Holland, enz., het is onze zaak niet hen te becritiseeren, noch hen aan te klagen of te veroordeelen omreden het land waar zij geboren zijn. Zij hebben niet kunnen helpen dat zij daar geboren zijn, en zij

zijn hier gekomen om Heiligen der Laatste Dagen te zijn, niet om Duitschers te wezen, noch Skandinaviërs, noch Engelschen, noch Franschen, of om tot eenig ander land in de wereld te behooren. Zij zijn hier gekomen om leden van de Kerk te zijn, en goede en ware burgers van de Vereenigde Staten, en van de andere Staten waarin zij wonen mogen door heel de wereld heen alwaar Heiligen der Laatste Dagen tehuizen voor zich bouwen.

Ik heb het verhaal gehoord van een arm meisje wat een plaats was ontzegd geworden in een Amerikaansche huishouding omreden het een feit was dat zij geboren was geworden in een vreemd land, en omreden er zoo groot een vooroordeel is in het hart van sommigen van het volk betreffende dat land. Dat dient zich niet uit te strekken over het volk van dat land. Het volk is onschuldig en de menschen zijn niet te blameeren. Gij moogt het volk niet veroordeelen, hoezeer ge ook de leiders van dat volk veroordeelt, die namelijk te werk gaan en hunne onderdanen bloot stellen aan den haat van de wereld, en hun levensbloed eischen om hunne positie van heerschappij en macht te kunnen blijven handhaven. Die leiders zijn te blameeren, niet het volk. Het volk dat het evangelie omhelst zijn aan al deze dingen onschuldig, en zij dienen, als Heiligen der Laatste Dagen, overal gerespecteerd te worden. Behandel onze broeders en zusters, onze naasten en allen die naar Zion zijn gekomen om God te dienen volgens de ingeving van hun geweten, als Heiligen der Laatste Dagen; niet als Engelschen, als Franschen, als Skandinaviërs, of als Duitschers. Het zijn Heiligen der Laatste Dagen. Het zijn onze broeders en zusters, onze naasten, en zij helpen ons ons groot land op te bouwen, en wij moeten hen eerbiedigen, hen in onze zuivere liefde en achting doen deelen, en met spijt en verdriet over het feit dat hunne landen van herkomst betrokken zijn in den vreeselijken strijd die omgaat, waarvoor zij, onder ons, niet verantwoordelijk zijn.

Moge God u zegenen. Vergeef mij dat ik zooveel van uw tijd in beslag heb genomen, Ik gevoel in mijn hart de waarheid, en ik geloof dat ik, met de hulp van God, ook de waarheid heb gezegd. Ik maak voor mijzelf niet de minste aanspraken. Ik ben van mijzelven niets, maar de waarheid heeft mij vrij gemaakt, en daar dank ik God voor. Ik kan mijn broeder en mijne zuster, overal in de wereld, in het aangezicht zien, in leven en in dood, met het bewustzijn dat ik nimmer een van mijne medegenooten verkeerd heb gedaan, waarvan ik wist. Ik gevoel daarom dat mijn hart oprecht is, en is zulks zoo dan is dat te wijten aan het evangelie, en aan mijn omgang met God heel mijn leven lang van af den tijd dat ik een kind was. Ik gevoel mij trotsch en verblijd dat ik met u vereenzelvigd ben. Ik zie neer op de gelaatstrekken van de menigte van menschen voor mij, en ik herken in hen de meest eerlijke en oprechte menschen van heel de wereld.

Er zijn geen betere mannen dan onze mannen. Er zijn geen betere vrouwen dan onze vrouwen. Er zijn geen betere moeders dan onze moeders; geen zusters en geen broeders zijn beter, of naar wij gelooven, geen zijn zoo goed als zij. Zij zijn de beste menschen van heel de wereld. Zulks is mijne getuigenis. God zegene u is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

TIJDELIJK OF EEUWIG.

Menschelijke instellingen en goddelijke Autoriteit
door
Dr. James E. Talmage.

„Wij gelooven dat een man van God geroepen moet worden door openbaring en door oplegging der handen, van degenen die de autoriteit bezitten, om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.” (Vijfde Geloofs-artikel)

Organisatie is noodzakelijk voor den vooruitgang der menschen. De goddelijke verklaring, dat het voor den mensch niet goed was om alleen te zijn, mag toegepast worden, niet alleen op de vereeniging der sexen, door een eerbaar huwelijk, maar eveneens op de verbinding van het menschdom is het maatschappelijk leven, zonder hetwelk het onmogelijk is om samen te werken en de uitvoering van een door velen gesteld doel te bereiken.

Het is daarom natuurlijk en noodzakelijk, dat de menschen instellingen voor algemeene verbetering oprichten en in stand houden. De grondwet van elke vrijheidlievende regeering waarborgt elk persoon het recht van vereeniging, in eene organisatie met goede oogmerken, in overeenstemming met den geest der wet en van orde, en die geen inbreuk maken op het recht en de vrijheid van anderen.

Dus, de menschen mogen maatschappijen, vereenigingen, clubs, gilden, broederschappen en orden oprichten. Zij mogen hunne organisatie ook kerk noemen, indien zij dit verkiezen, en regelen vaststellen, de voorwaarden tot toetreding omschrijvende en voorziende in de administratie van de zaken der organisatie. Zij mogen zelfs zoo ver gaan, om te zeggen, dat niemand toegestaan zal worden tot de Kerk, aldus samengesteld, toe te treden, tenzij hij gedoopt is door onderdompeling door een der ambtenaren en dat het lidmaatschap bezegeld wordt door het uitspreken van eene zekere formule, vergezeld door het opleggen der handen.

Maar wie van ons zou zijn naam als redelijk denkend wezen op het spel willen zetten door te beweren of zelfs maar te gelooven, dat zulk eene doop, bediend door autoriteit, door menschen ingesteld, van waarde kan zijn om vergeving van zonden te verzekeren of dat zij van kracht verklaard zal worden door de Hemelsche machten?

Kerken, vereenigingen of andere genootschappen, opgericht door zuiver menschelijk initiatief, zijn instellingen van menschen; zij kunnen nimmer iets anders zijn. Het is eene consequentie, dat zulke organisaties den naam dragen van menschen, of dat zij bekend zijn door benamingen, welke hunnen oorsprong, hunne samenstelling, hunne bijzonderheden van bestuur, hunne verblijfplaats, of sommige andere onderscheidene kenmerken, weergeven. Kan het minder dan heiligschennis geacht worden den naam van goddelijk te hechten aan eene Kerk, welke op bovengenoemde wijze werd ingesteld?

De Kerk uit het Apostolische tijdperk was de organisatie, welke door Christus was opgericht. Hij noemde haar nadrukkelijk „Mijn Kerk (Math. 16:18) en na Zijn hemelvaart werd iedere verordening daarin, bediend in den naam van Jezus Christus. Deze verordeningen waren, door goddelijken waarborg, niet alleen van kracht op aarde, maar ook in den hemel, niet alleen tijdelijk, maar ook voor eeuwig. Van menschelijke instellingen en hunnen groei, hoewel zij betiteld worden naar hunne kerkelijke eeredienst, zeide de Heer nadrukkelijk: „Alle plant, die mijnen hemelsche Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.” (Math 15:13).

Gedurende Zijne bedieningen op het westelijk halfroond, richtte Christus Zijne kerk op, en de vragen welke Hem gesteld werden, omtrent den naam waarmede de Kerk genoemd zou worden, beantwoordde Hij aldus:

„Daarom wat gij ook doet, zult gij in mijnen naam doen; daarom zult gij de kerk met mijnen naam noemen, en gij zult den Vader in mijnen naam aanroepen, opdat Hij de kerk om mijnentwil zal zegenen. Hoe kan het mijne kerk zijn, tenzij zij naar mijnen naam genoemd wordt? Want indien eene kerk naar den naam van Mozes genoemd wordt, dan is het de kerk van Mozes, of indien zij naar den naam van een mensch genoemd wordt, dan is zij de kerk van een mensch; maar indien zij naar mijnen naam genoemd wordt, dan is zij mijne kerk, indien zij op mijn evangelie gebouwd is . . . . Indien de kerk op mijn evangelie gebouwd is, dan zal de Vader Zijne eigene werken daarin betoonen. Maar zoo zij niet op mijn evangelie gebouwd is, doch op het werk van menschen of op de werken des duivels, voorwaar, ik zeg u, voor eenen tijd hebben zij blijdschap in hunne werken en spoedig komt het einde; zij worden nedergehouden en in het vuur geworpen, waaruit geene terugkeering is.” (B. v. M. 3 Nephi 27:7-11).

De handelingen van een openbaar ambtenaar, hetzij plaatselijk of nationaal, zijn enkel van kracht binnen de grenzen van het rechtsgebied wat hij vertegenwoordigt. Stedelijke verordeningen kunnen uitgevoerd worden binnen de grenzen der gemeente, maar niet daar buiten. Provinciale wetgevers zijn machteloos om wetten in te voeren

voor nationale regeling Toch zijn er menschen die, niettegenstaande deze oorspronkelijke waarheden, zich inbeelden dat het binnen het bereik van hun ambt is, wetten voor te schrijven in geestelijke zaken en wetten te veranderen, te vernietigen of krachteloos te maken op eigen initiatief, welke door goddelijke autoriteit zijn ingesteld en betrekking hebben op het burgerschap van het Koninkrijk van God.

In de laatste eeuw heeft de Heer Zijne kerk op aarde opgericht, en het vanzelf sprekend feit verklaard dat, terwijl eerlijke verplichtingen overeenkomsten en beloften onder de menschelijke wetten van kracht zijn, Hij in geen enkel opzicht gebonden is door zulk een in toepassing brengen van menschelijke inzettingen, ter bepaling van den toestand der ziel na den dood. Overweeg de openbaring van Jezus Christus, aan Zijne kerk gegeven in 1843:

„Alle verbonden, beloften, verbintenissen, verplichtingen, eeden, verordeningen, vereenigingen of verwachtingen, die niet gemaakt, ingegaan en verzegeld zijn, zoowel voor den tijd als voor alle eeuwigheid . . . . . zijn van geene geldigheid, kracht of macht, in en na de opstanding der dooden; want alle beloften, welke niet met dit doel gemaakt zijn, hebben een einde wanneer de menschen dood zijn. Ziet! Mijn huis is een huis van orde, zegt de Heere God, en niet een huis van verwarring. Zal Ik eene offerande aannemen, zegt de Heere, die niet in mijnen naam gemaakt is? Of zal Ik van uwe handen ontvangen, hetgeen Ik niet aangewezen heb? En zal Ik tot U aanwijzen, zegt de Heere, tenzij het door eene wet zij zelfs gelijk Ik en Mijnen Vader tot u voorverordineerden eer de wereld was? Ik ben de Heere uw God, en Ik geef u dit gebod, dat niemand tot den Vader zal komen dan door Mij, of door Mijn woord, hetwelk Mijn wet is, zegt de Heere. En elk ding dat in de wereld is, hetzij het verordineerd is door de menschen, door tronen, heerschappijen, machten of voorname dingen, wat zij ook mogen zijn, dat niet door Mij, of door Mijn woord gemaakt is, zegt de Heere, zal ternedergevoeren worden, en zal niet verblijven nadat de menschen dood zijn, noch in, noch na de opstanding, zegt de Heere uw God.” (L. en V. 132:7-13).

Des. News.

VERPLAATSINGEN EN BENOEMINGEN.

Onder datum van 2 Augustus vallen de volgende verplaatsingen en benoemingen te rapporteeren:

Ouderling Rulon J. Sperry is, als President van beide zoowel oude als nieuwe standplaats, verplaatst van de Groninger naar de Arnhemsche Conferentie. In verband hiermede is Ouderling Mahonri A. Josephson aangesteld als president van de Groninger Conferentie.

Herbert E. Williams is verplaatst van de Rotterdamsche Conferentie naar de Amsterdamsche, terwijl Francis O. Jones van uit Leeuwarden (Gron. Conf.) verplaatst is naar Amsterdam, en Elbert E. Stephenson is van Amsterdam naar de vertakking in Utrecht verplaatst, om aldaar te presideeren.

Ouderling Geo. Kreutzer is van Utrecht (Amst. Conf.) verplaatst naar Rotterdam. Ouderling J. J. van Langeveld is ontslagen van zijne roeping als president van de Arnhemse Conferentie en naar Rotterdam gezonden alwaar hem eene andere, hem passende, bezigheid is gegeven geworden.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande Amsterdamsche conferentie zal aldaar gehouden worden op Zondag 26 Aug. a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, waarvan de eerste, 's morgens 10 uur, zal gehouden worden in de „Geelvinck”, terwijl de middagsamenkomst gearrangeerd wordt in de gewone vergaderzaal. De avondbijeenkomst daarentegen, uitgeschreven tegen 6 uur, vindt wederom plaats in de „Geelvinck”. De middagvergadering begint om 2 uur.

Iedereen is van harte welkom.

RIJMPREEKJES.

2.— De Levensrivier.

(Naar het Engelsch van Ella Wheeler Wilcox)

Op de levensrivier waar ik weiden laat mijn oog bij een Hoogeren Gloed, zie 'k menige onkruidplant van Kwaad, die stoelt op een wortel van Goed. Want Kwaad is Goed op een dwaalweg geraakt, en blindheid wat ooit hier greefde, en de wereld wordt immer bewerkt en bewaakt door een rotsvaste wet van liefde.

Een waarheid roept vaak (waar ze 'n fout aan begaat) zich heesch tot een wars geslacht; en zonde is enkel een dwalingsdaad der ziel die misstuurt haar kracht. En liefde, de schoonste hemelbloem die ooit haar geuren hier spreidde, vindt dikwijls in distels en netels haar doem, tenzij men haar hoede en leide.

Zooals deze wereld begon weleer — niets beters kon worden gehoopt, en hoewel er heel wat sedert lang niet meer volgens 't groote oerplan loopt, en hoe ook de menschen soms struik'len op 't pad, en wolken voor 't licht zijn geschoven, 'k vertel u 't werkt alles zoo klaar uit als wàt, want goed ligt er onder en boven.

Frank I. Kooyman.

DE OVERWINNAARSKROON.

O, Groote Schepper! Vredevorst!
 Gij, Heerscher van 't Heelal!
 Wees ons nabij, op land en zee,
 Ja, Vader, Overal.

Behoed ons van de booze macht
 Die zich, om ons, bevindt.
 Opdat ook nu nog, ongestoord.
 Verkondigt wordt Uw Heilig Woord,
 Tot menig menschenkind.

Want zeker, velen zullen nog
 Verlangen naar Uw Woord,
 Terwijl de booze, stil en zacht,
 Of soms allicht met al zijn macht,
 Hen tot verderf aanspoort.

Doch nu Uw Kerk weer is hersteld
 In dezen laatsten tijd,
 Zoo is dan ook ons vuurge wensch
 Dat gij het harte van den mensch
 Van al het kwaad bevrijd.

De zendelingen, aangesteld
 Door 't Priesterschap van God,
 Zij reizen heen van sfeer tot sfeer.
 En zeggen: God de Heer sprak weer,
 Ondanks veel haat en spot.

Dat wij, als leden van Uw Kerk,
 Betrachten Uw gebôon,
 En dan gelijk als Paulus zegt:
 Als zegen is mij weggelegd,
 Een overwinnarskroon.

Dan leven wij bij onzen Heer,
 In rijke gloriepracht.
 Daar is geen droefheid en geen pijn,
 Daar zal men altijd werkzaam zijn,
 Bevrijd van 's boozen macht.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent :
B. TIEMERSMA.

VREUGDE EN TROOST KOMEN ALS ZEGENINGEN VAN HET EVANGELIE.

Redevoering, gehouden in de Tabernakel te Salt Lake City,
door Ouderling Heber J. Grant.

Na een korte inleiding, voor de lezers van „De Ster” van minder belang, begon de spreker aldus:

Zoover als het bespreken van eenig onderwerp aangaat, hebben mijne gedachten zich niet bezig gehouden, maar ik ben altijd gereed en gewillig en verheug mij steeds in de gelegenheid om getuigenis te geven, zoowel tehuis als op weg, in 't openbaar of persoonlijk, aangaande de goddelijkheid van het werk, waaraan wij, als Heiligen der Laatste Dagen, verbonden zijn. Ik weet dat dit werk waarachtig is en tevens hoe machtig de waarheid is. Ik weet dat het de overhand zal hebben en dat het slechts een kwestie van tijd is, dat velen, welke nu met verachting op de Heiligen der Laatste Dagen nederzien, een indruk zullen ontvangen van de kracht, macht en waarheid van dit werk, gewoonlijk „Mormonisme” genoemd. Als het Evangelie wordt gepredikt onder inspiratie van den geest des Heeren, dan brengt het overtuiging in de harten van hen, welke het hooren; het doet niets ter zake waar het Evangelie gepredikt wordt, hetzij in de Skandinavische landen, in Zuid-Afrika, of in welk gedeelte der wereld ook, de inspiratie van den geest des Heeren vergezelt haar prediking. Wanneer eerlijke zielen er naar luisteren, vinden de woorden welke gesproken worden, ingang in hunne harten.”

Ik heb eenen kleinen brief in mijn bezit, juist van ééne bladzijde, geschreven door wijlen President John R. Winger. Hij vertelt, hoe hij als jonge man, werkende in een winkel in Liverpool, een snipertje papier op den vloer zag. Hij raapte het op en vond er de woorden „Heiligen der Laatste Dagen” op, en toen hij de vraag deed: „Wat beteekent dit?” kreeg hij ten antwoord: „Dit is de naam van een godsdienstig volk, bekend als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gewoonlijk Mormonen genoemd. Zij houden hunne vergaderingen hier in Liverpool en ik wilde juist naar eene van die bijeenkomsten gaan.”

De spreker noodigde Broeder Winder uit om met hem mede te gaan. Broeder Winder had nooit gehoord van Heiligen der Laatste Dagen,

maar wel van Mormonen. Hij had nimmer iets goeds van hen gehoord, maar wel veel kwaads. Hij wenschte niet gezien te worden in een van hun vergaderingen, maar toch besloot hij te gaan en indien de vergadering in een bovenzaal gehouden werd, meende hij boven aan de trap te blijven staan, zoodat hij in de vergadering en de spreker aan kon zien, zonder dat hij gezien werd, dan alleen door den spreker. Hij wenschte niet gezien te worden in de vergadering. De spreker was wijlen Orson Spencer, de schrijver van het prachtige boek „Spencer's Letters.” Broeder Winder zegt in dezen kleinen brief, dat het hem toescheen of Broeder Spencer juist tot hem sprak en dat ieder woord wat hij sprak aangaande het Evangelie, ingang vond in zijn hart en dat zijn geest antwoordde en zeide: „Dat is de waarheid.” Daarna had hij geen bezwaar meer om naar volgende vergaderingen te gaan. Hij omhelsde het Evangelie, en zooals gij weet, leefde hij bijna 90 jaren, — vol van geloof en getrouw, ieder jaar en iederen dag, nadat hij het Evangelie had aangenomen.

Toen Rexburg een vertakking was, naar ik meen van de Loyan-wijk, deed ik mijn eerste reis in die landstreek en er waren toen minder dan duizend Heiligen der Laatste Dagen, ten noorden van de On-einda-ring, vanaf daar tot en met Canada; nu zijn er ongeveer 50.000 in diezelfde landstreek.

Op een volgende reis naar Rexburg was de Bannock-ring georganiseerd en Broeder Thomas E. Ricks was de president. Ik was in gezelschap van President Lyman. Ik herinner mij, hoe een klein man opstond en zijn armen om de hals van Br. Lyman sloeg. Toen begon hij te weenen en zeide: „Gij zijt mijn zaligmaker. Gij zijt de man die mij bekeerde en mij de goddelijkheid van het Evangelie van Jezus Christus deed inzien, en ik heb twintig jaar lang gewenscht u weer te zien. Gij hebt mij vóór twintig jaar bekeerd, toen gij in Londen op Zending waart.” Broeder Lyman zeide: „Dit moet een vergissing zijn, want ik heb niemand bekeerd; ik doopte niet één ziel in die zending.” De man glimlachte en zeide: „Neen, gij hebt mij niet gedoopt, maar bracht mij tot bekeering. Ik woonde in een gehuurd huis en toen ik op een warmen namiddag in mijne kamer zat, ontdekte ik, dat in een tegenovergestelde kamer, aan de andere zijde der gang iemand aan het prediken was, en daar het zeer warm was, werden de gangdeuren opengezet. Ik verplaatste mijn stoel, zoodat ik van uit mijne kamer den spreker kon zien. Gij waart de spreker en ik luisterde naar u, voor ongeveer een uur, en elk woord, door u gesproken, vond ingang in mijn hart. Telkens en telkens zeide ik: „Dat is waar, dat is het Evangelie; het zijn de ware woorden van den Zaligmaker, en ik stemde alles toe wat gij zeidet: Gij sloot uw rede door te zeggen: „En nu, mijne vrienden, heb ik u Mormonisme gepredikt, zuiver en eenvoudig.” Daarom, zeide hij, gaf het slot uwer

rede, mij volmaakt andere gevoelens. Ik had zooveel slechts van de Mormonen gehoord, dat ik niet aan zoiets zou kunnen denken, om te gelooven, dat zij inderdaad de waarheid hadden; en hoewel ik alles moest toestemmen wat gij gezegd had en ieder keer weer opmerkte: „Dat is waar, dat is waar,” nochtans op het tijdstip dat ik wist dat het Mormoonsche leerstelling was, verwierp ik het en voor tien jaren heb ik er tegen gevochten. Ik wilde niet naar eene vergadering gaan, ik wilde geen tractaat aannemen, ik wilde geen ouderling van de Kerk toestaan om met mij te spreken, niettegenstaande ik er velen ontmoette. Ik wilde niets meer te doen hebben met Mormonisme, maar toch kon ik uw getuigenis van de waarheid niet van mij afzetten en na tien jaar geweigerd te hebben om er iets mede te doen te hebben met Mormonisme, ging ik ten slotte naar de vergaderingen, ik las tractaten en . . . hier ben ik. Ik dank God voor het voorrecht den man te ontmoeten, welke ik beschouw als mijn zaligmaker.”

Nu, er zijn honderden, ja tienduizenden mannen en vrouwen, die dezelfde ondervinding opgedaan hebben. Mijne moeder vertelde mij, dat zij onderzocht, las en studeerde en omging met menschen, van verschillende beginselen, maar zij kon nimmer iets vinden dat haar voldeed in haar idee van het Evangelie van Jezus Christus, totdat Erastus Snow en andere, vroegere zendelingen, bij haar aan huis kwamen in New-Yersey. Vanaf de eerste tijd dat zij het Evangelie hoorde, vond de waarachtigheid er van ingang in haar hart. Zij nam het aan; zij gevoelde dat het de waarheid was; en dit is de ondervinding geweest van ieder volk uit ieder land en ieder klimaat. Mannen en vrouwen, uit de geheele wereld, zijn vergaderd in de valleijen der bergen en in vele gevallen hebben zij de vriendschap, liefde en achting van hun eigen familieleden en vrienden moeten opofferen. Soms werden zij door hunne eigene ouders uitgeworpen als slechte wezens, omdat zij het evangelie aannamen; maar ik heb nog deze eerlijke zielen te vinden, — of het Evangelie hen vond in het land der middernachtzon, of Zuid-Afrika of op de eilanden van den Stillen Oceaan — welke het aannamen en zich met de Heiligen vergaderden, die er geen vrede en geluk, voldoening en onuitsprekelijke vreugde in hebben gevonden, zoolang als zij getrouw, waar en vol geloof waren in het dienen van God. Het Evangelie brengt inderdaad vrede. Haar last is licht, en elkeen die het heeft aangenomen en het naleeft, vindt er onuitsprekelijke vreugde in. Het is de vrede, het geluk en de vreugde, welke hen, die de waarheid aangenomen hebben, de grootste van alle getuigenissen gaf aangaande de goddelijkheid van dit werk. Ik kan niet begrijpen, hoe eerlijke, deugdzame, oprechte menschen onuitsprekelijke vreugde zouden kunnen vinden in een godsdienst, welke onwaar is. Ik kan niet begrijpen hoe volmaakte vrede en voldoening zou kunnen komen tot een volk, dat zijn godsdienst in practijk brengt, indien die

godsdienst geen waarheid tot fundament had. Ik ben overtuigd dat mijn moeder nooit gelukkig had kunnen zijn als eene Heilige der Laatste Dagen, indien het Evangelie niet inderdaad het plan van leven en zaligheid was, want het scheidde haar van haar geliefden. Haar natuurlijke aanleg was van zeer gezelligen aard. Zij hield veel van hare familie en vrienden. Zij was hartstochtelijk verzot op haren broeder en verwanten in het Oosten, maar bijna allen wierpen haar uit als een zeer slecht wezen, omdat zij het Evangelie had omhelsd. Zij vergaderde zich hier met de Heiligen en in de dagen van mijn kindsheid leefden wij in armoede. Een van hare gehuwde zusters, de moeder van Ouderling Anthony W. Ivens, en haar echtgenoot, namen het Evangelie aan en moeder kwam met hen naar Utah, maar de anderen bleven in het Oosten. Zij kon elk oogenblik naar hare verwanten teruggekeerd hebben, haar moeilijkheden, beproevingen, wederwaardigheden en armoede achterlatende in dit land en daargemak en overvloed hebben in gezelschap van al hare geliefden; want het gebeurde, dat een van hare broeders, die zeer rijk in aardsche goederen was, haar zoovele duizenden dollars per jaar aanbood, om van te leven, als zij slechts haar godsdienst wilde verloochenen en naar hare verwanten in het Oosten terugkeeren. Hij zeide ongeveer tot haar: „Rachel, kom terug over één jaar, over vijf, tien of twintig, liet doet niets terzake wanneer gij wilt komen, gij zult altijd welkom zijn, indien gij het Mormonisme maar verloochend. Indien gij hierin faalt, wensch ik u nimmer weer te zien, zoolang als gij leeft.” Dit waren ook de gevoelens van hare andere broeders en nimmer hebben zij haar weergezien. Zij keerde niet terug om hare familie en vrienden in New-Yersey en Philadelphia te bezoeken, dan twee- en veertig jaar nadat zij emigreerde. Toen zij terugkeerde en hare neven en nichten ontmoette, waren zij ongeveer zoo oud als hare broeders en zusters waren, toen zij hen verliet en welke gevoelden, dat mijne moeder den naam van Ivens, welke zij droeg, te schande had gemaakt. Zij gevoelden, dat mijne moeder eene smet op haren naam had geworpen, welke op geene andere wijze kon uitgewischt worden dan door verloochening van „Mormonisme.” Maar ik weet zoo zeker, als ik weet dat ik hier voor u sta, dat niet één van deze broeders en zusters ooit zulk eene absolute tevredenheid en geluk gekend heeft in het leven, als mijne moeder deed. Ik weet dat dit evangelie haar volmaakt geluk en vreugde gaf, en het bracht rust en tevredenheid in haar tehuis, zóó groot, dat een mensch het niet vertellen kan; en het heeft dezelfde zegeningen gebracht in het huis van elken Heilige der Laatste Dagen, die God diende met geheel het hart en welke het Evangelie geleerd had door voorschrift en voorbeeld; en dit was het soort van tehuis voor een Heilige der Laatste Dagen, in welke ik was opgevoed. Mijn moeders liefde voor het Evangelie en hare godsvrucht

was niet grooter dan van anderen getrouwen. Zij was voor meer dan dertig jaren de presidente der Zusters-hulp-vereeniging in de dertiende wijk. Toen nog maar een kind zijnde en niemand anders hebbende dan mijn moeder, groeide ik op, de zustervergaderingen bijwonende en gewoonlijk werd ik het eerlid genoemd. Mijn eerste ondervindingen zijn verkregen in de vergaderingen der Zuster-vereeniging, en de vrouwen, welke mijne moeder terzijde stonden, tante Eliza R. Snow, Zina D. Yongg, Bathseba Smith, Emmeline B. Wells, Grootmoeder Whitney, Sarah M. Kimball, Emily Partridge Young en vele anderen waren mij bijna even zoo goed bekend als mijne eigene moeder. Ik bezocht hunne huizen, — hebbende hen gekend vanaf mijne eerste kindsheid — even zoo vrijmoedig als ik mijn eigen tehuis bezocht. Als een kleine jongen gevoelde ik mij juist zoo goed tehuis bij tante Emily Partridge Young, als in mijn eigen huis. Als ik honger had, vroeg ik iets om te eten, juist zoo vrij als thuis. Mijn omgang met deze vrouwen was van dien aard, dat ik voor de gansche wereld geuigen kan, dat zij dienstmaagden waren van den Almachtigen God. Ik kan getuigen dat, hoewel hun weg ging door beproevingen en wederwaardigheden, vervolgingen en moeilijkheden van het volk, gedurende ons vroegere pionierleven, dat zij gelukkig waren, dat zij tevreden waren, dat zij edele vrouwen waren voor God en dat dit Evangelie voor hen méér waard was, dan alle andere dingen der wereld. Ik geloof voorzeker, dat de Schrift in hun geval vervuld werd, dat de opoffering, zooals door velen van hen gemaakt werd, van bloedverwanten en vrienden, honderdvoudig door God vergolden werd, door broeders en zusters, niet door banden des bloeds, maar broeders en zusters in het Evangelie van Jezus Christus, en welke hen meer lief en dierbaar waren dan alle dingen, meer dierbaar dan eigen broeders of zusters, die het Evangelie verwierpen.

Er is iets in onzen omgang met hen, die ontdekten dat God leeft, die kunnen getuigen dat Hij leeft en voor hunzelve weten, dat Jezus de Verlosser, de Zaligmaker der menschen, den Zoon van den levenden God, de Eeniggeborene in het vleesch is, en daarbij weten, dat Joseph Smith Zijn profeet was, Zijn gezant, wien door God was opgedragen het plan van leven en zaligheid wederom op aarde te vestigen — ik herhaal: er is iets in deze wetenschap, dat de harten van mannen en vrouwen tezamen verbindt, dat hunne harten aaneen smeedt en eene liefde voor elkander kweekt, welke grooter is dan de liefde voor bloedverwanten die het Evangelie verwierpen. Denk aan het ontbreken van oprechte, ware liefde in de harten van broeders, die in staat waren hunne eigen zuster uit te werpen als een slecht mensch, omdat zij het Evangelie aannam, waarvan zij getuigde, dat zij wist, dat het inderdaad de waarheid was, getuigenis gevende op dezelfde wijze als mijne moeder deed, zeggende: „Ik weet dat het

Evangelie waar is. Het is mij geopenkaard door inspiratie van God. Ik weet dit." Ja, het gebrek aan liefde was zoo groot bij deze broeders, dat zij, al de gemakken des levens bezittende, de helpende hand niet toereikten aan die zuster, omdat zij haar godsdienst niet verloochenen wilde. „Maar," zeiden zij, „kom terug binnen vijf, tien, twintig of dertig jaren, verloochenende uwe godsdienst, en wij zullen voor u zorgen; of indien gij haar nu wil verloochenen, zullen wij u eene lijfrente verzekeren."

Dit Evangelie van Jezus Christus leert ons barmhartigheid en liefde, zóó zelfs, dat wij den zondaarkunnen liefhebben, als hij zich wil bekeeren, en zijne zondige wegen verlaten. Dit Evangelie kweekt liefde in ons hart voor onze medemenschen. Er is niets gelijk dit. Gij hebt al de dagen uws levens de getuigenis gehoord van menschen, welke uitgegaan zijn om het te verkondigen, — menschen die vol geloof waren, die ijverig waren en welke gestreefd hebben met al de macht, die zij bezaten, het plan van leven en zaligheid aan het volk te verkondigen — dat de meest aangename tijd van hun leven, de meest gelukkige tijd van hun leven, de meest leerzame tijd, die is geweest, toen zij het Evangelie predikten. Het zou niet mogelijk zijn voor menschen, om hunne familiën, vrienden en zaken te verlaten, al wat lief en dierbaar is voor het natuurlijk hart des menschen, hunne eigene onkosten te betalen, hunne inkomsten op te offeren en toch de voortreffelijke vreugde en de meest profijt gevende tijd van hun leven te genieten als zij alles predikten wat onwaar was. Zelfs als zij het predikten en mannen worden zooals Broeder Winder en vrouwen, zooals mijne moeder, die oprecht van hart waren en nooit andere gedachten hadden dan om rechtvaardig te handelen, indien dit Evangelie niet waarachtig was, de getuigenis van hetzelfde zou geen ingang in hunne harten vinden en degenen, die hun het Evangelie brachten, zouden geen onuitsprekelijke vreugde in haar prediking vinden. Maar het komt, omdat het waarheid is, omdat het inderdaad het plan van leven en zaligheid is, dat mannen en vrouwen onuitsprekelijke vreugde en vrede vinden in haar prediking, en het is omdat het waarachtig is, dat mannen en vrouwen worden aangedaan door de inspiratie van den Almachtigen God, wanneer zij de waarheid verkondigen, zoodat zij dikwijls spreken zonder natuurlijke bekwaamheid, doch door inspiratie van den Geest des Heeren. Er is eene macht, kracht en inen inspiratie in, die zij bekwaam zijn op hunne hoorders over te brengen en die zijzelf gevoelen, terwijl zij dit Evangelie verkondigen, waarvan zij weten dat zij het niet van zichzelf hebben.

Eens was ik predikende in den tabernakel. Ik zag een broeder van mij, onder mijn gehoor, die ik nimmer tevoren in den tabernakel gezien had en die jaren lang geen belangstelling voor godsdienst getoond had, maar van wien ik wist, dat hij was beginnen te bidden:

ik wist dat hij zoekende was naar licht en dat hij God vragende was, om hem te toonen of dit werk waarachtig was of niet. Toen ik hem voor den eersten keer in dezen tabernakel zag, boog ik mijn hoofd en bad ernstig tot den Heer, of, wanneer ik geroepen zou worden om te spreken, Hij mij zegenen wilde, buiten mijne natuurlijke bekwamheid, dat ik het Evangelie van Christus zoodanig zou kunnen verkondigen, dat mijne woorden, onder de inspiratie van Zijnen geest ingang mochten vinden in mijn broeders hart. Broeder George Q. Cannon was de Ring-President en hij kwam tot mij en zeide: „Broeder Grant, ik heb Broeder Milton Bennion gevraagd om te spreken; indien hij niet al den tijd inneemt, wilt gij hem dan volgen?” Ik antwoordde dat ik dit doen wilde. Kort daarna kwam Broeder George Q. Cannon binnen. Ik vertelde hem, dat zijn broeder mij gevraagd had of ik wilde spreken, maar dat ik reeds tweemaal gesproken had terwijl hij naar Washington geweest was, waarom ik gaarne zou zien, dat hij nu Br. Bennion sprak. „Neen,” zeide hij, „Broeder Grant, gij spreekt. Ik gevoel mij er niet goed voor.” Broeder Bennion sprak niet lang. Hij verhaalde sommige zedings-ondervindingen en hij sprak onder meer andere dingen, over zijn bezoek aan het Heilige Land, nadat hij zijn zending voleindigd had. Hij sprak over het graf van Jezus en vele andere dingen, in verband met zijne ondervindingen en ik besloot over plaatsvervangend werk voor de dooden te spreken en over de werken, die wij in de tempelen Gods verrichten voor de verlossing dergenen, die gestorven zijn, zonder kennis van het Evangelie te bezitten. Ik begon met zekere aanhalingen te lezen, de Heiligen vragende om hun geloof en gebeden. Ik sprak slechts iets meer dan twintig minuten, maar gedurende dien tijd verheugde ik mij zoozeer in de inspiratie van den geest des Heeren, als ik nimmer te voren of na dien tijd gedaan heb. Toen ik weder ging zitten, hoorde ik President George Q. Cannon in zichzelf zeggen: „Dank God voor de kracht van zulk een getuigenis.” Mijn onderwerp was geweest: De goddelijke zending van den Profet Joseph Smith. Toen President Cannon dit zeide, wist ik, dat God mijn gebed verhoord had en dat het hart van mijn broeder was aangeraakt en ik het voorrecht zou hebben om hem te doopen. Een week later vroeg hij mij om gedoopt te worden.

Den volgenden morgen, na de vergadering, kwam hij op mijn kantoor en zat neder. Hij zeide: „Heber, ik was gisteren in de vergadering.” „Ik ben blij dit te hooren,” antwoordde ik, „en ik gis, dat het de eerste keer was, dat gij uw broeder hoorde prediken.” „Neen,” zeide hij „ik hoorde u vele malen spreken. Ik ging dikwijls naar de vergadering, als gij de spreker waart, maar verliet haar voor het einde. Ik heb u dikwijls gehoord, maar nimmer hebt gij gesproken, zooals gij gisteren deed. Gij spraakt buiten uwe natuurlijke macht, ge werd

door God geïnspireerd." Nu, dit waren dezelfde woorden, die ik in mijn gebed had gebezigd, God vragende om mij te inspireren „buiten mijne natuurlijke macht," zoodat mijne woorden ingang zouden vinden in mijn broeders hart. „Gij waart biddende om een getuigenis," zeide ik „van het Evangelie." „Zekerlijk deed ik dit," antwoordde hij. Ik vertelde hem niet, dat hij mijne woorden had herhaald. Ik vroeg: „Wel, wat voor een soort van getuigenis wenscht gij?" Gij zijt gewillig om tot mij te getuigen, dat gij weet, dat ik gisteren sprak door de inspiratie van God, buiten mijn natuurlijke bekwaamheid. „Zeker, doe ik dit; ik weet het." „Zeer goed, wat was mijn onderwerp?" „Uw onderwerp was: De goddelijkheid van de zending van Joseph Smith, de profeet." „Welnu, wetende dat ik sprak door de inspiratie van God en zonder mijne natuurlijke bekwaamheid, veronderstel ik dat de Heer u geen meer sterkere getuigenis zal geven van de waarheid en het is nu tijd voor u om te erkennen, dat ge getuigenissen genoeg gehad hebt." Hij zeide: „Ik heb er nimmer op zulke wijze over gedacht." Ik antwoordde: „Denk er over; en gij zult er net zoolang over denken, tot uwe gedachten tot eenheid gekomen zijn en gij vragen zult voor den doop." Hij deed sommige ernstige gebeden en zes dagen later verzocht hij gedoopt te worden.

(Wordt Vervolgt).

OVERLEDEN.

GROOTHUIS. Het stoffelijk overschot van Zuster Dieuwerke Groothuis is op 26 Juli l.l. op het kerkhof te Eenrum (prov. Groningen), aan den schoot der aarde toevertrouwd.

Zuster Groothuis was geboren op 1 Januari 1894 te Eenrum, en omhelsde het evangelie en werd gedoopt op 3 Januari 1915. Sedert dien tijd is zij altijd een werkzaam lidmaat geweest van de Kerk, in de Amsterdamsche vertakking, totdat zij, vijf maanden geleden, naar haar tehuis te Eenrum terug moest keeren naar aanleiding van eene ziekte die haar bevangen had. Sedert dien is zij lijdende geweest, en i.l. Maandagmorgen ontsliep zij in vrede.

VERSTEEG. Te Rotterdam overleed op 2 Augustus Zuster Jenneke Versteeg, zij werd geboren 26 April 1892, en gedoopt 2 Juni 1900, door Ouderling R. W. Eardly en bevestigd door Ouderling J. Meibos. Haar heengaan is een groot verlies voor haar vier nog zeer jonge kinderen.

INHOUD:

Redevoering . . . . blz. 241	De overwinnaarskroon „ 248
Tijdelijk of Eeuwig . „ 244	Vreugde en troost komen
Verplaatsingen en	als zegeningen van het
benoemingen. . . . „ 246	Evangelie . . . . „ 249
Conferentie-Aankondiging „ 247	Overleden . . . . „ 256
Rijmpreekjes . . . . blz. 247	

Uit ons eigen Zendingsveld.

Zondag 30 Juli werd er een buitengewone vergadering gehouden te Amsterdam, ter eere van de opening der nieuwe zaal.

De zaal, welke aan de Lijnbaansgracht 241 is, was voor deze gelegenheid versierd met palmen en bloemen. De Amsterdamsche gemeente moge zich wel gelukkig achten met de nieuwe vergaderplaats, welke president John Vreeken door zijn onvermoeiden arbeid heeft kunnen bekomen. 500 Personen kunnen gemakkelijk in deze nieuwe zaal geplaatst worden.

Alle aanwezigen in deze openingsvergadering waren een weinig teleurgesteld, daar zij allen gerekend hadden president en zuster Lillywhite tegenwoordig te zien, welke door ernstige ongesteldheid in de familie verhinderd waren te komen.

De vergadering werd opgeluisterd door het Amsterdamsche zangkoor, hetwelk ongeveer 45 leden telt en onder de bekwame leiding van president Vreeken staat. Op zeer schoone wijze werden de lofzangen ten gehoor gebracht.

Conferentie-president John Vreeken was de eerste, om de vergaderden toe te spreken en zijn dankbaarheid uit te drukken voor de nieuwe vergaderzaal.

Ouderling Cornelius Zappey, die als vertegenwoordiger van het hoofdkantoor tegenwoordig was, sprak hierna de vergaderden woorden van onderwijzing toe.

Hierna zongen twee zusters een duet, hetwelk de vergaderden zeer aangenaam aandeed.

Ouderling Abraham Dalebout sprak een treffende vaarwelrede uit, daar hij spoedig naar Zion zal vertrekken.

Alle plaatsen waren bezet. De Geest van God was in groote, ruime mate tegenwoordig en een ieders gelaat getuigde dat het vurige openingsgebed, opgezonden door ouderling Albertus Rond, ten volle verhoord geworden en dat de openingsvergadering niet spoedig uit de geheugenis van de aanwezigen gewischt zal kunnen worden.

De dankzegging werd uitgesproken door ouderling J. H. Meijer, gemeente-president van Amsterdam.

* * *

De vergaderingen worden nu in Amsterdam gehouden als volgt:

Zondagmorgen 10.30, Zondagsschool; Zondagavond 6 uur, openbare vergadering en iederen Woensdag 8 uur openbare vergadering Lijnbaansgracht 241 (bij het Leidscheplein.)

In de Rotterdamsche Conferentie werden in de maand Juli 11 personen gedoopt.

Conferentie Aankondiging.

De Amsterdamsche conferentie zal 25, 26 en 27 Augustus gehouden worden in de nieuwe zaal Lijnbaansgracht 241:

Vrijdag 25 Augustus, groote openbare vergadering des avonds 8 uur.

Zaterdag 26 Augustus des namiddags 2 uur, zendelingen-vergadering; en des avonds 7 uur, ambtenaren- en ambtenaressen-vergadering.

Zondag 27 Augustus, groote openbare vergadering des morgens 10 uur en des namiddags 2 uur.

Zondag 27 Augustus, groote openbare vergadering des avonds 7 uur.

Komt allen en geniet van den bloeienden toestand, waarin de Amsterdamsche conferentie zich verheugt.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst: ouderlingen Martinus Groen, Erwin R. Spilsbury, Francis De Brij, Joseph P. Anderson, Karl Fife, Stanley L. Sharp, Leroy T. Ostler en Henry Scheby.

INHOUD.

<p>Een uitdaging: Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en betere resultaten aantoonen in alle wegen van het goede, dan Mormonisme alreeds heeft bereikt? blz. 245</p> <p>Herinneringen en getuigenis van Parley P. Pratt . . . " 247</p>		<p>Wel uit het oog, maar niet het hart . . . . . blz. 253</p> <p>Uit een oud Dagboek . . . " 255</p> <p>Levensliedjes . . . . . " 258</p> <p>Uit ons eigen Zendingsveld . . . " 259</p> <p>Conferentie Aankondiging . . . " 260</p> <p>Aangekomen . . . . . " 260</p>
---	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.